

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac
Quatuor Parisiensibus Propositionibvs A Ludovico
Maimburgo, Alijsque producta sunt, Refutantur**

Sfondrati, Celestino

[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.

9. Honorij PP. innocentia multis modis ostenditur: ac etiam si admittas hæreticum fuisse, nihil contra Pontificum auctoritatem concludi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38277

si ideò Concilium supra Pontificem, quia hujus sententiam examini subjecit, correxitque: sequitur eadem ratione Pontificem esse supra Concilium: nam Concilij Chalcedonensis decretum de primatu Patriarchæ Constantinopolitani à Romanis Pontificibus discussum, rejectumque est, ut supra ostensum. Quòd si dicas illud ad fidem non spectasse, & ideò nihil in fidei rebus Concilij derogatum; idem ego de causa trium Capitulorum dicam, quæ cum fide connexa non est, nec quidquam Pontificum auctoritati detrahit, quæ pollent in rebus fidei decidendis. Vides quàm seipsum Maimburgus involvat, felicior semper inchoandis, quàm finiendis bellis.

IX. Objicitur 4. (a) Honorius I. in sexta Oecumenica Synodo hæresis Monothelitarum accusatus, damnatusque est: potest ergo Pontifex errare, judicarique à Concilio. Quòd si dicas corruptam esse à Græcis Synodum sextam, (b) & Honorium culpæ quidem expertem esse, malè verò à Patribus intellectum, explicatumque; quid rogo dices ad septimæ & octavæ Synodorum, ad Hadriani, Leonis, Agathonis, Nicephori, Tharasis, Theodori, Bedæ, & aliorum Patrum testimonia id ipsum asserentium? *At malè Patres Honorium sunt interpretati.* Esto; saltem ergo crediderunt posse Pontifices errare; nisi enim id crederent, nunquam errasse eos dicerent; fuit ergo omnium eorum Patrum sententia, & Pontifices errori esse obnoxios, & Concilij judicio subjacere; & qui contrarium docent, sententiæ doctrinæque Conciliorum adversantur.

Resp. Utcùnque Honorij res se habeant; certum est, nihil causæ nostræ ejus exemplum aut errorem obstare, si quis fuit: quis enim nescit epistolas Honorij ad Pyrrhum & Sergium, & ob quas hæresis accusatus dicitur, privatas fuisse, non publicas, nec dogmaticas, & in quibus nihil Honorius definivit, sed mentem tantum suam, privatamque sententiam aperuit? in hujusmodi verò epistolis errare Pontifices posse, corrigique, non inficior, neque hoc in questionem venit; neque enim omnia, quæ agunt, aut dicunt Pontifices, continuò oracula sunt, & humanæ conditionis expertia, sed solum cum Pontifices agunt, vel ut scholæ loquuntur, cum *ex cathedra*

(a) Maimb. Tract. histor. cap. 18. primæ Edit. fol. 155. & cap. 12. fol. 118.
(b) Synod. 6. Act. 4. & Act. 13. Synod. 8. Act. 7. Leo II. epist. 2. ad Episc. Hisp. & epist. 4. Nicephor. epist. 3. ad Leonem III. Tharaf. epist. ad summ. Sacerdot. Antioch. Synod. 7. Act. 3. Beda de nat. rer. c. 67. V. Regal. Sacerd. f. 546.

ibedra docent; quemadmodum non omnia, quæ Reges dicunt, scribuntque, continuo sunt edicta & sententiæ, nec vim edicti aut sententiæ habent. Errat ergo Maimburgus, & ne statum quidem quæstionis intelligit: jactique tela incerto scopo, ignotique, sed de hoc postea. Nunc verò hæresin Honorij, quod spectat, fateor in nulla re magis ambiguum me animi, incertumque fuisse; ex una enim parte tam multi sunt, gravesque in Honorium testes, ut vix audeam absolvere tot testibus impetitur: ex altera verò tam clarum est in ijs epistolis, quæ unice arguuntur, nullam hæresin esse, ut non ausim damnare delicti immunem: quid enim? si quis è regio diademate sublatum à me dicat consumptumque pretiosum adamantem, idque centum confirmet; & tamen nec vestigium furti in diademate ostendi, nec gemmarum defectus possit, integro videlicet numero, illibatoque, num furti damnari poterò plectique? num major vocibus fides, quam oculis dabitur? Eadem omnino Honorij causa: furti illum & gravissimi postulant, testes magni, multi que: dicunt unam è duabus in Christo voluntatibus eum subduxisse: si locum patrati furti interrogas, litteras ad Pirithum, Sergiumque ostentant. Si litteras inspicias, omnesque illarum sinus excutias, tantum abest unam voluntatem desiderari, ut potius utramque clarissimè Honorius asserat, utramque Lector inveniat. Innocens ergo Honorius, si veritatem spectes; Reus, si testes: veritas ergo testibus cedit, an testes veritati? & quæ accusatio tam valida, si non constat de corpore delicti? Imò si constet nullum esse delictum? & quæ tu ablata & absumpta dicas, ego ostendam eodem semper loco fuisse, & adhuc esse? Ergo persuasum omnino habeo, errorem aliquem Græcorum fraude in sextam Synodum irrepsisse, & ut fieri amat, in alios postea derivatum esse, qui auctoritate Concilij decepti fuerint, nullam indagandæ veritatis, aut curam aut studio; cum superfluum id crederent, sententia à Patribus dictam. Fateor arduum esse, originem, causamque erroris detegere, sed quam multa, quorum causam ignoramus? nemo dubitat Aegyptum Nilorigari, quamvis origine occultam. Certum igitur est primo Acta sextæ Synodi à Græcis corrupta esse, nec id novum apud Græcos, nam & Acta quintæ Synodi infecerant testibus Patribus *actio. 12. Et 14. sextæ Synodi; & Sessio 8.* gloriatur Macharius Archiepiscopus

Antiochenus Patrum scripta, ut suis opinionibus opportunum videbatur, aptata à se esse. Beatus etiam Gregorius. *lib. 5. epist. 15. ad Narsen*, Concilia Chalcedonense & Ephesinum fatetur eadem fraude fœdata, idemque B. Leo (a) & Anastasius testantur. Eadem Nicolai primi querela epistolâ ad Michaëlem Imperatorem. Quid ergo novum est, Græcos hâc arte non imbutos tantùm, sed etiam superbos, quique tertiam, quartam, quintam & septimam Synodos aggressi fuerant, pari audaciâ in sextam grassatos esse, nullò pudore, imò etiam fastu, quippe ingenio adscribebant. *Secundò* ipse Agatho Papa in epistola Synodali (quam Patres sextæ Synodi (b) summis laudibus extulerunt) cùm de hæresi Monothelitarum disputaret, negat, *Romanam Ecclesiam juxta Christi promissionem à vera fide unquam deslexisse, sed suos Prædecessores semper hæresibus restitisse, & fratres in fide confirmasse.* Qui rogo id Agatho & in confesso totius orbis ediceret, recenti adhuc Honorij exemplo, & Patribus tam noto? Quis non Salomonem rideret, si in publicis regni Comitijis pronuntiaret; nullum è sua Judæque familia homicidio & adulterio obstrictum fuisse, cùm vestigia fœdati Thalami, calentisque Uriæ sanguinis omnium oculos adhuc implerent? Mendax ergo Agatho impudensque, qui Patribus tam aperto mendacio illuderet; sed multò isti nocentiores, qui non ferrent tantum Agathonis mendacium, sed etiam applauderent, clamarentque: *Petrum in Agathone locutum esse: Hoc dicerent mentienti?* *Tertiò* si verum est, Honorium à Concilio Hæresis damnatum esse, pace dixerim tantorum Patrum, nec majus delictum imputari, nec iniquior sententia esse potuit. Honorius hæreticus, Honorio anathema: interim verò nulli tanti delicti testes, nulla judicia, nullum causæ examen, nullus, qui jam dudum defuncti innocentiam sustineret, sed uno eodemque temporis momento Honorius Pontifex Romanus, reus & victus, damnatusque; crederes de papavere in hortis demetendo, non de Pontifice Romano causam agitari: & quando vel vilissimum caput tantâ injuriâ, rerumque neglectu judicatum est? cùm Arius & Nestorius, cùm Theodorus & Mopsuestenus, Theodoretus, alijque postulati sunt, quorum tamen hæreses notæ vulgatæque, & tot libris ac

(a) S. Leo epist. 81. ad Palestinos. Anastas. præfat. in 8. Synod. (b) Sextæ Synod. act. 12. & 14. V. act. 8. & 18.

ſpectatoribus ſparſæ; quantâ nihilominùs curâ ſtudioque, & probationum morâ ſententiæ dilatae ſunt, invitis velut extortæ? aded ut cum in Neſtorium pronuntiarent, gemitus ſententiam ſequerentur: in ſolos Honorij & indefenſos cineres nullo examine, nulloque apparatu, vibrata curſim anathemata: quis hoc detanto Concilio? præſertim cum in promptu Honorij epistolæ eſſent, in quibus expreſſis diſſertisque verbis duas naturas, duasque operationes fatebatur, Monothelitarum hæreſi confixâ potiùs quàm probatâ. Si ergo verum eſſet, Honorium in hac Synodo hæreſis damnatum eſſe, oporteret Synodum in iudicio tanti momenti ſummæ iniquitatis & ſocordiae pulſari, imò ignorantiae: nemo enim, qui rem ipſam conſitetur, ſi nomen reticere juſtas ob cauſas velit, ut Honorius reticere volebat, hæreticus appellari debet, præſertim re nondum definitâ; alioquin & Hieronymus hæreticus fuerit, (a) qui cenſuit non eſſe tres hypoſtaſes in DEO dicendas: & Auguſtinus, qui Paſcentio Ariano vocem homouſij omitti permittebat, modò fateatur filium ejuſdem cum Patre ſubſtantiae & naturæ. Hæreſis ergo non vocum, ſed rerum eſt: quæ ergò Patrum ignorantia, Honorium hæreſis damnare, qui hæreſin ipſe damnabat, & quibuſdam tantum vocibus abſtinendum ſcribebat concordiae cauſâ, quòdque vocibus duarum naturarum quàm plures abuterentur, quaſi in Chriſto duæ & contrariae fuiſſent, quales videlicet in nobis ſunt, adverſæ ſibi, rebellésque? hæc tota Honorij culpa, ob quam an hæretici nomen & pœnas meruerit, clariùs eſt, quàm ut Synodus potuerit ignorare, & alibi (b) oſtenſum eſt.

Dices: Honorius cum Sergio communicabat, imò eidem ſcripſerat, ſe cum eo ſentire, ſibi que probari, quæ Sergius propoſuerat, ergo ex hoc capite meritò pro hæretico habitus eſt.

Reſp. Latebat adhuc hæreſis Sergij, aut quòd recens, aut quòd pietate fucata, & necdum perſtrinxerat Occidentem, quæ cauſa ut non Honorius ſolum, ſed alij quàm plures doctrinâ & virtute præſtantes cum Sergio communicarent, quippe necdum comperto: ſic Baſilius vir alioquin ſeverâ pietate cum Euſtachio Epifcopo Ariano communicare viſus, & tot calumnijs præſertim in Occidente petitus, ſic Chryſoſtomus cum Origeniſtis, Innocentius cum

E 3

Pela-

(a) Hieron. epiſt. ad Damaf. S. Auguſtin. epiſt. 174. (b) V. Regale Sacerdot. f. 546.

Pelagio, quòd videlicet pietate & religione, quas simulabant, capti, eorum societatem non respuerent, aut quòd ægros ignorarent, aut quòd desperarent curari posse: quando mederentur, si fugerent laborantes? non sequitur ergò Honorium quòque febribus æstuâsse, quia decumbentibus assedit.

At Honorius Sergio Monothelita hæretico assentiri se dicit, ergò & ipse Hæreticus Monothelita est.

Resp. Videndum priùs, qua in re Honorius Sergio assentitur: sicut enim non omnia, quæ hæreticus dicit, hæreses sunt, ita non omnis, qui hæretico aliqua in re assentitur, continuò hæreticus est. Concedit Lutherus tres esse Personas in una natura Divina: num ideo hæreticus & Lutheranus erit, qui hac in re sentire cum Luthero se dicat? Honorius ergò una in re cum Sergio hæretico sentit; abstinendum videlicet illis vocibus: *Duæ Voluntates in Christo, duæ operationes*; id enim novum esse, nec necessarium veritati, & potius ad Philosophorum & Grammaticorum scholas pertinere; imò abuti aliquos ijs vocibus; ut ostendant, populòque persuadeant, duas in Christo voluntates discordes fuisse: ergò voces quod attinet, premendas eas esse concordiaè causâ, & nec unam voluntatem, nec duas dicendas esse, sed potius duas naturas propria operantes in una Persona: in hoc ergò eadem Honorij opinio & Sergij fuit, neque id hæresis, sed prudens cautela, ne fomes daretur gliscenti discordiaè. Multa dissimulari possunt malo adhuc modico, & remedium patiente, quæ postea obfirmata ferri non debent. Rem verò ipsam quòd attinet, an videlicet duæ in Christo naturæ, duæque operationes essent, dissentit omninò à Sergio Honorius; Sergius enim omnèsque Monothelitaè negabant esse duas in Christo voluntates, duâsque operationes; sed unam tantum voluntatem, unamque operationem admitti volebant; at Honorius clarissimè dicit: *Non esse dicendum unam voluntatem unamque operationem, sed tamen unum Operatorem Christum propter unitatem suppositi*: monetque Sergium, ut deinceps omittat dicere, unam esse in Christo voluntatem: *Utrâsque, inquit, naturas in uno Christo cum alterius communionem operantes atque operatrices consisti debemus, & Divinam quidem, quæ DEI sunt, operantem, & humanam, quæ carnis sunt, exequentem.* En tibi duas naturas, duâsque operatrices Potentias, & duas quòque operationes

rationes, humanam videlicet & Divinam: quid poterat contra Monothelitas expressius dici? si enim, ut dicit Honorius, natura humana in Christo operatur, ergo operationem aliquam humanam habet (Divinam enim habere non potest.) ergo in Christo duae sunt operationes, humana & Divina. Rursus Monothelitae nullam propriam & humanam operationem in Christo admittebant, sed solam Divinam; humanam naturam patientem tantum & recipientem, eo ferè modo, quo tabula aut marmor recipit tantum, non format imagines, actio verò Pictoris, sculptorisque à solo Pictore aut sculptore est: id observat S. Thomas, (a) clarèque Sergius ad Honorium scribit: *Quemadmodum, inquit, corpus nostrum regitur & disponitur ab intellectu & rationali anima nostra; ita & in Domino natura tota humana, ejus conspersio ab ipsius Verbi Deitate semper in omnibus mota, ut sit carnis quidem passio, DEI autem operatio.* Idemque Pyrrhus fatetur in Dialogo, quem cum Maximo habuit. At Honorius: *Unum quidem Operatorem esse dicit, at duas operatrices naturas. Ita ut Divina, quae DEI sunt, operetur, humana, quae hominis: sicque humanam naturam non patitur tantum, sed etiam operari.* Qui ergo Monothelita Honorius, si Monothelitis è diametro adversatur, negatque quae illi asserunt, asserit, quae negant? At Monothelita Honorij societate, & communione gloriabantur. Sed nos quaerimus, qualis Honorius fuerit, non qualem finxerint Monothelitae; quis enim nescit hoc Haereticis semper solemne fuisse, ut Patrum auctoritatem suis erroribus praetererent? alioquin haereticus Basilius fuerit, haereticus Hieronymus, Chrysostramus, & praesertim Augustinus, quorum Societatem & olim & nunc quoque Haereticis passim vanèque ostentant. Palam est ergo, si epistolas Honorij examines, quarum causam haereticis postulatus est, innocentem illum esse, & culpae immunem, & ideo nec credi posse in Concilio damnatum, praesertim jam praedefunctum, & de quo dubitari merito debuit, essetne haereticus immortalis, si quam contraxisset. *Quarid* denique summi momenti est S. Maximi Monachi & Martyris testimonium, quo Honorium Papam omni culpa & haereticis suspitione absolvit. Is praecipua Sanctitate florebat, cui tandem Martyrij palmam adjunxit; Monothelitarum perpetuus malleus, eorumque errorum adeo gnarus, ut Pyrrhum Mo-

(a) S. Thomas 3. p. q. 18. a. 1. Sergius, epist. ad Honor. act. 12. sextae Synodi.

nothelitarum Principem & Constantinopolitanum Patriarcham publico congressu & disputatione vicerit, converteritque; non ergo aut adulationis, aut ignorantiae notari potest: & praesertim cum ejus disputatio publice audita, publice excepta fuerit, nec quidquam à Maximo narratum, non planè compertum, certumque veritatis. Cum ergo Pyrrhus Honorij auctoritatem Maximo in hæc verba obijceret: *Quid de Honorio ad respondendum habes, qui aperte Antecessori meo unam voluntatem Domini Christi esse tradidit?* Respondit Maximus: *Quis fuerit fide & auctoritate dignus epistola hujus interpres, qui eam ex persona Honorij scripsit adhuc superstes, & qui totum Occidentem cum virtutibus, tum dogmatibus fidei illustravit? an ij qui Constantinopoli, quæ ex corde erant, loquebantur?* Pyrrhus: *Cui hanc composuit.* Maximus: *Is igitur ipse cum ad Divum Constantinum Imperatorem ex Persona rursus sancti Papa Joannis de hac epistola scriberet, dixit: unam diximus voluntatem in Domino, non Divinitatis & Humanitatis, sed Humanitatis solius; cum enim Sergius scripsisset, quod quidam duas voluntates contrarias ponerent; diximus Christum non duas voluntates contrarias habuisse, carnis videlicet & Spiritus, sicut nos habemus post peccatum (a) &c.* Hæc Maximus, cui Pyrrhus acquievit, nec habuit, quod reponeret. Contigit verò hæc disputatione Anno Christi DCXLV. hoc est annos triginta sex, antequam Concilium Constantinopolitanum convenerit. Considera, an Maximus hæc dicere auderet, an Pyrrhus reciperet, nisi uterque vera esse & extra dubium credidissent. Reperitur etiam in Collectaneis Anastasij à doctissimo Sirmondo editis Apologia Joannis Papæ IV. ad Constantinum Imperatorem Heraclij Filium, epistolas Honorij Catholicas esse, nec ullâ hæresi inquinatas, & fraude Monothelitarum in alienos, perverfosque sensus expofitas. Hoc scriberet Joannes Constantinopolim & Imperatori, nisi certus veritatis? alioquin convinci poterat falsitatis, & palàm argui epistolis, quas Honorius scripserat, in lucem depromptis. Sic in Synodo Lateranensi (b) sub Martino Papa & Martyre, & in Romana sub Agathone, ubi accuratè de hæresi Monothelitarum à Patribus actum, damnatiquè nominatim Theodorus, Cyrus, Sergius, Pyrrhus & Paulus, nullâ Honorij mentione; at qui potuit præteriri, si eadem tinctus

(a) V. Dialogum Græcolatinum S. Max. apud Baron. in App. Tom. 8. (b) Concil. Lateran. sub Martino. PP. Anno 649. Concil. Rom. sub Agath. Anno 680.

labe, & in sexta Synodo eodem fasce cum alijs hæreticis implici-
tus? ficiam Phorius, (a) Zonaras, & Paulus Diaconus, ubi enume-
rant in sexta Synodo damnatos, nullam habent Honorij men-
tionem. Ex quibus omnibus deducas, meritò, & à quamplurimis
asserì, Honorij nomen aut fraude, aut errore in acta Concilij de-
venisse, & postea in alios quàm plures; quamvis ut supra monui,
difficile sit causam & originem erroris aut fraudis evolvere; la-
tente videlicet radice, & ramos tantum ostentante; non enim se-
quitur non esse, quæ sunt occulta. *Quintò.* Sed quidquid sit de Ho-
norij lapsu, illud certum est, nihil obesse infallibilitati Pontificum,
& auctoritati, quam illis in Concilio tribuimus. Epistolæ, quas
Honorius ad Sergium dedit, privatæ sunt, nec fideles alloquun-
tur, nec quidquam decidunt; quamvis enim ex lege contradi-
ctoriarum oporteat duas voluntates & operationes in Christo esse,
vel non esse; Honorius tamen neutrum vult dici, sed tantum duas
cum proprijs operationibus; quod planè non est decidere, sed rem
in medio, & suspensam relinquere. At verò non in omni casu, nec
in quovis scripto nos Pontificem infallibilem esse dicimus, ac erro-
ris securum; sed tunc solum, cum Pontificem agit, & Magistrum
Ecclesiæ, hoc est, cum actum aliquem exercet, qui ad solum Ponti-
ficem pertinet, qualis non est epistolas scribere, aut scriptis respon-
dere, & quid consultum credas, aperire; id enim non soli Pontifici
Romano, sed cuivis, non Episcopo solum, sed etiam privato per-
missum est; cum enim hoc privilegium infallibilitatis in publicum
Ecclesiæ bonum vergat, noluit DEUS illud Personæ, sed officio
annecti, & tunc solum præstò esse, cum Pontificali officio fungere-
tur, eo ferè modo, quo in veteri Testamento non semper, nec
quovis tempore oracula Pontifici dabantur; sed tunc solum, cum
Pontificio apparatu cultuque Templo & arcæ se sisteret, quæ cum
alibi fusè sint (a) demonstrata, repeti non debent. Nec verò, ut
inquit Maimburgus, (b) *sunt hæc enigmata, & responsa ambigua, ac plena
obscuritatis, & quæ nec illi satis intelligunt, qui ea proferunt;* enim verò oportet
Maimburgum in alio orbe natum, & nunquam, non dicam in
scholis, sed nec in foro aut palatio visum, qui ea pro obscuris &
impervijs habeat, quæ nemo non videt; quis enim tam simplex,
F rudisquæ

(a) Y. Reg. Sacerdot. fol. 487. (b) Maimb. Tract. Histor. c. 12. f. 127.

rudisque, & humanæ societatis ignarus, qui nesciat, non omnes Regum actiones Regias esse, & privilegio Majestatis gaudere? nec omnia Judicum verba & epistolas ad leges & edicta pertinere? quæ si clara & obvia sunt, & omnibus comperta; quæ tandem sunt illa arcana vocésque impenetrabiles, nec ipsis loquentibus notæ, cum nos dicimus, non omnia Pontificum scripta ad oracula & dogmata pertinere, sed ea solum, quæ ut Pontifices & Ecclesiæ Magistri, atque à Cathedra pronuntiant? hoc est, cum rebus maturè discussis causam aliquam definiunt, jubentque definita pro fidei veritatibus haberi, eosque, qui secus credunt, haberi pro hæreticis volunt? hic est actus Pontificiæ auctoritatis, & in hoc falli aut errare Pontifices posse negamus: nec unquam Maimburgus contrarium ostendet: in alijs verò actibus, qui Pontificiæ potestati non sunt proprii, falli eos posse, communique mortalium conditioni erroribus obnoxia subiacere ultrò concedimus. Denique ut brevi argumento omnia concludam: aut Honorius hæreticus fuit, aut non fuit? si non fuit, falsa ergo accusatio, nullòque fundamento nixa, quæ ex illo consequuntur: si hæreticus fuit, concedimus Papam hæreticum judicari à Concilio posse, neque hoc in quæstione vertitur; cum enim fides sit vita Corporis Mystici, aded ut ex mente S. Pauli, Justus ex fide vivat: qui fidem non habet, non est membrum vivum Ecclesiæ; qui ergo erit Caput Ecclesiæ, qui ne membrum quidem est? & idem sacris Canonibus (a) toties definitum est, Pontificem Romanum in sola hæresis causa judicari à Concilio posse, quia videlicet sola hæresis facit, ut desinat esse membrum, & consequenter caput Ecclesiæ. Vides ergo Exempla à Maimburgo adducta tot partibus laborare, ut non tantum evidentibus demonstrationibus accenseri non possint, quales ipse promissit, sed vix levibus conjecturis; quippe aut ex dubijs principijs, aut ex falsis procedunt, aut extra statum quæstionis vagantur: capiunt tamen, eliduntque ignaros, Tartarorum excursionibus similes, imbelli tantum plebi, minutæque infestos, sed armatis impares.

X. *Obijciuntur.*

(a) C. audivimus 24. q. 1. c. Novatianus q. 1. c. didicimus. c. Achatius 24. q. 2. c. oves 2. q. 7. c. si Papa. d. 40. Cajet. Tr. de auct. Conc. & Pap. c. 20. S. Anton. in summa, tert. p. T. 23. c. 3. §. 4. Suar. de fide. p. 10. f. 6. Bellarm. de Rom. Pontif. l. 2. c. 30. V. Reg. Sacerd. f. 415.